

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

מסעון בן-יהודה אוחיון

ע"י ב"כ עו"ד הרצל אברהם

ג ז ר - ד כ ו

1. הנאשם - ששימש במועד הרלבנטרי לכתב האישום כשומר משמר הגבול - הורשע בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות באש שיש בו לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה - לפי סעיף 338 (3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), ובעבירת הדחה בחקירה - לפי סעיף 245 (א) לחוק, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן.

2. מהלך האירועים, שהביא את הנאשם לספסל הנאשמים ושפורט בעובדות כתב האישום המתוקן שהנאשם הודה בהן, הוא כדלהלן:
ביום 4.12.92 בשעות הצהריים סירו הנאשם ושומר מג"ב נוסף - דוד קריספין - בשוק מחנה יהודה בירושלים במסגרת תפקידם כשוטרים, במהלך הסיוור הבחינו הנאשם וקריספין ב עטירה (להלן-המתלונן) וקראו לעברו לעצור על-מנת שיציג בפניהם את תעודת הזהות שלו. משלא שעה המתלונן לקריאות השניים והמשיך בדרכו - השיגו הנאשם, הכה אותו, כבל את ידיו באזיקים וערך חיפוש על גופו. במהלך החיפוש נמצא על גופו של המתלונן בקבוק "תינר" - חומר מדלל (להלן-החומר), והלה הובל על-ידי הנאשם

וקריספין לתחנת המשטרה שבשוק מחנה יהודה, שם קשר הנאשם את ידיו של המתלונן למעקה.

בעת ובמקום האמורים ביקש המתלונן מהנאשם לשפוך מעט מן החומר על שריוול הסוודר שלו, על-מנת שיוכל לריחו, וזאת נוכח התמכרותו הקשה לחומר זה.

משהחל המתלונן לדבר ולצחוק הגיב הנאשם ואמר: "אם לא תשתוק אצית אותך", וסמוך לאחר מכן לקח מצית מידי קריספין והצית את הסוודר של המתלונן.

כתוצאה מההצתה נגרמה למתלונן כוויה מדרגה שניה בכף יד ימין, והנאשם - שנבהל מתוצאות מעשהו - פנה לקריספין וביקש ממנו כי לא ידווח בחקירה על שראו עיניו.

הנאשם הודה כי במעשיו המתוארים לעיל גרם בהתרשלות לחבלה למתלונן בשפכו עליו את החומר ובהצתתו, וניסה להנקה את קריספין שבחקירה על-פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר.

3. יצוין כי בכתב האישום המקורי יוחסה לנאשם עבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק, ואולם, לקראת ישיבת הטיעון הודיעה ב"כ המאשימה על תיקון כתב האישום כך שבמקום העבירה לפי סעיף 333 לחוק - שעונשה המירבי שבע שנות מאסר, יוחסה לנאשם העבירה לפי סעיף 338 (3) לחוק - שהעונש המקסימלי שנקצב בצידה הוא שלוש שנות מאסר והאוסרת מעשה ושללות או פזיזות באש שיש בו כדי לסכן חיי אדם ולגרור לו לחבלה.

עוד יצוין כי כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם את ההצתה וגרימת הכוויה במעשה רשלני ולא במעשה מכוון.

ב"כ המאשימה הבהירה שהחלפת סעיף העבירה ותיקון העובדות, לפיהן מדובר היה בגרימת חבלה בהתרשלות - נעשו על פי החלטת

המאשימה בלא שנקשרה עסקת טיעון בין הצדדים.

4. באשר לנסיבות שפיקת החומר על שרולו של המתלונן, יש להוסיף ולציין כי אין מחלוקת בין ב"כ הצדדים שהמתלונן מכור בצורה קשה לחומר המדלל ואף נמצא בטיפול גמילה (כעולה מהודעתו ת/1), ושמשפחתו אף נהגה לכבול אותו למיטתו על-מנת לכפות עליו גמילה מהחומר בדרך פסולה זו.

5. בתסקיר שירות המבחן, שהוגש לקראת הטעונים לעונש, המליצה קצינת המבחן כי יוטל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, וזאת על רק אורח החיים הנורמטיבי אותו הוא מנהל מאז השתחרר משירותו במשטרה ובצה"ל, והחרטה הכנה שהביע בגין מעשיו הנדונים, שגרמו לו לטראומה ולמשבר.

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, ועתרה, בין היתר, להשתת מאסר בפועל של ממש על הנאשם. ואולם, לאחר השמעת טיעוני הסניגוריה לענין העונש שינתה ב"כ המאשימה את עמדתה העונשית והודיעה כי אם יפקיד הנאשם סך של 2000 ש"ח בקופת בית המשפט עבור פיצוי המתלונן, תסכים המאשימה להתספק בהטלת עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לתקופה של 6 חודשים, וזאת, לדבריה, בשל "החרטה המלאה והטבת הנזק שיצדיקו צעד נוסף לקראתו של הנאשם". (עמ' 6).

לאחר שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט 2000 ש"ח עבור פיצוי המתלונן הודיעה ב"כ המאשימה כי היא עותרת לעונש של מאסר בעבודות שירות, למאסר על תנאי ולפיצוי המתלונן בסכום האמור.

וכי מעשיו בוצעו מתוך רשלנות חמורה, ואולם, ההגדרה הנאותה להתנהגותו אינה "התלוצצות" - כלשון הסניגור - אלא איוולת ורשעות.

במסגרת שיקולי לעונש אקח בחשבון לחומרה את הפגיעה הקשה של הנאשם בכבודו ובגופו של עצור שהיה נתון למרותו ולפיקוחו; את סכנת החיים שהעמיד בה הנאשם את המתלונן; את הנזק שגרם לתדמית המשטרה; ואת ההדחה בחקירה, המקבלת משנה חומרה על רקע ביצועה ע"י שוטרי וכלפי שוטר במטרה לחפות על פגיעה בעציר. לקולא, אתחשב בהודאת הנאשם; בחרטה הכנה שהשמיע הן בפני המתלונן מיד לאחר האירוע, והן בבית המשפט - שקיבלה ביטוי בהפקדת הסכום של 2000 ש"ח בקופת בית המשפט לשם פיצוי המתלונן; בעובדה שמעשיו הנאשם לא היו מכוונים ובוצעו - גם אליבא דבא-כח המאשימה - מתוך רשלנות; ובתפקודו החיובי והנורמטיבי של הנאשם בעבר ובהווה - למעט המעידה החמורה הנדונה.

ההיבטים המחמירים, שצויינו לעיל, דוחקים לקרן זוית את הנסיבות לקולא, ומחייבים הטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם. הסתפקות בחיובו של הנאשם בשירות לתועלת הציבור - כמוצע על-ידי הסניגור ושירות המבחן - תחטיא את מטרת הענישה ולא תיתן ביטוי ראוי לערך של שמירה על שלמות גופו וכבודו של האדם באשר הוא, וקל וחומר - שעה שהוא נתון במעצר.

ואולם, נוכח הנסיבות לקולא, שפורטו לעיל, ובהתחשב בעמדה העונשית שהשמיעה ב"כ המאשימה - לפיה ניתן להסתפק במקרה הנדון במאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות - תינתן לנאשם אפשרות לשאת עונש המאסר בעבודות שירות אם יתמלאו התנאים

המפורטים בסעיף 51ב(ב) לחוק.

9. על יסוד האמור לעיל אני דן את הנאשם כדלהלן:

(1). למאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים - שניתן יהיה לרצותו בדרך של עבודות שירות אם יתמלאו התנאים הנקובים בסעיף 51ב(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

(2). למאסר על תנאי של שישה חודשים, שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה בה הורשע בתיק זה או עבירת אלימות כלפי גוף שתגרום לחבלה של ממש.

(3). הנאשם יפצה את המתלונן בסכום של 2000 ש"ח.

המזכירות תמסור למתלונן את הסכום של 2000 ש"ח שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט לשם פיצוי המתלונן.

העתק גזר-הדין ישלח לממונה על עבודות השירות בשב"ס, המתבקש להודיע לבית המשפט מהי עבודת השירות שהנאשם יכול לבצע.

הדיון נדחה לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ליום 5.7.94 בשעה 13.15.

ניתנה היום 17.5.94 בנוכחות ב"כ המאשימה ^{ע"ד} ~~ע"ד~~ ¹⁶⁻¹¹ והנאשם וב"כ עו"ד הרצל אברהם.

י. נועם, שופט